

med den anden, men tværtimod kommer til at korrespondere med Saltvandsfiskeriloven. Da denne først blev færdig i Gaar, har det været lidt vænskeligt ved at gennemgaa Ferskvandsfiskeriloven at have alle Tilfælde for sig. Men der er dog et Tilfælde, jeg støde paa i § 9. Der staar, at der med Hensyn til Regulativernes Omfang kan bestemmes: „at de endvidere ud for Steder, hvor Naers eller Bækkes naturlige eller ved Kunst frembragte Udløb i Havet eller Jorden findes ved almindelig lavest Vandstand, skulle omfatte et Bælte, regnet 10 Favne (188 Meter) udefter fra Udløbets Midtpunkt og 50 Favne (94 Meter) til Siderne fra hver af Vandløbets Bredder.“ Det er en udmærket Bestemmelse. Men jeg er bleven opmærksom paa, at vi i Saltvandsfiskerilovens § 12, 2det Stykke, have indsat følgende Bestemmelse: „Hvor ikke særlig Hjemmel dertil findes, bl. a. i Henhold til § 6, maa intet Fiskeredskab, Krøge undtagne, udsættes eller bruges nærmere et i Brug værende staaende Fiskeredskab eller Vanddragningsvåad end 50 Favne (94 Meter) fra Fangstiden, med mindre den vedkommende dertil har givet Samtykke; ej heller nærmere Naers, Bækkes og Indvandes naturlige Udløb eller Udmunding end 50 Favne (94 Meter), saafremt Dypgang af Fisk i saadanne Bænde findes i Sted.“ — det skulde vel være, „kan finde Sted“, thi hvem skal afgøre, om Dypgang af Fisk finder Sted? Der, i Saltvandsfiskerilovens § 12, 2det Stykke, have vi fredet disse Naer og Bække 50 Favne fra Munden lige ud, men her efter denne Lov har man i Regulativerne Lov til at fastsætte et Sikkerhedsbælte paa 100 Favne lige ud og 50 Favne til Siden. Det gaar vist ikke an paa den Maade at give Regulativerne Lov til at op hæve en bestaaende Lov, men det var ønskeligt, at denne store Fredning, her er nævnt, kunde blive gældende for begge Love. Naar der dernæst staar, at det i Regulativerne kan fastsættes, hvilke Redskaber dertil maa bruges, og hvilke der skulle være forbudte, maa jeg dertil sige, at der herved maa sikres, at der ikke ved Regulativerne kan hjemles Brugen af Redskaber, som ere udtrykkelig forbudte ved denne Lov. Der staar nok i Loven: „Svovrigt kan der i Regulativet under Jagttagelse af de i denne Lov fastsatte almindelige Regler. . . .“ men de Regler, der fastsætte Brugen af Redskaber, ere jo netop specielle Regler, og det vilde være meget uheldigt, om Regulativerne skulde kunne indføre Brugen af Redskaber, som vare forbudte i Loven, eller Brugen af et Redskab paa en Tid, hvor Loven forbyder Brugen af saadanne Redskaber.

Jeg gaar dernæst over til § 12. Den taler om Sagens Forfølgning og Straffeanværet. Vi ere her naaede et stort Skridt videre i Retning af at gøre Overholdelsen af Lovens Fredningsbestemmelser virkelig effektiv, idet vi gøre det muligt i de fleste Tilfælde at faa Sagen forfulgt gennem offentlig Foranstaltning. Nu er det saaledes, at Sagerne ere henviste til at forfølges som private Politisager, hvad der for Klageren er saa besværligt, at han ikke blot betænkter sig paa at forfølge Sagen, men i 9 af 10 Tilfælde vil han slet ikke have noget med den at gøre. Jeg mener, at dette er heldigt, det har vist sig at være heldigt for Jagtlovens Vedkommende, om end jeg der synes, at Straffebestemmelserne ere noget unødvendigt strenge. Vi skulle sørge for, at vi ikke komme tilbage til for Jagtens og Fiskeriets Vedkommende at have saadanne Bestemmelser, som gjaldt paa Christian Vtes Tid, som vi jo kunne se i Lovens 5—10, hvor der findes Bestemmelser som, at en kongelig Jagtberjent var berettiget til at skyde en Mand ned, naar han gik og drev Jagt paa Wildtbanen, og at en Mand, der forbrød sig paa en anden privat Mands Jagt, skulde sættes i 3 Aar paa Bremerholm. Jeg maa derfor sige, at lige saa heldigt som det er, at vi sætte et Maksimum for Bødestrafpen — og det er godt, at Maksimum er sat saa højt op som 400 Kr. — lige saa uheldigt er det, naar vi sætte et Minimum, hvad enten dette Minimum er sat til 10 Kr. eller som i enkelte Tilfælde til 20 Kr. Disse Forbrydelser ere tit af en ganske ubetydelig Natur. Man vil her straffe med Bøder fra 20 til 400 Kr. den, der uberettiget fisker i anden Mands Fiskevand. Det er en Bestemmelse, der ogsaa findes i den gamle Fiskerilov. Med Hensyn til de 400 Kr. som Maksimum, altsaa hvor der er stærpende Omstændigheder, har jeg som sagt intet at indvende, men Minimumsbøden 20 Kr. er alt for høj; jeg mener, der intet Minimum burde sættes, men at det er noget, Dommeren maaatte afgøre efter Sagens Omstændigheder. Lad os tænke os det Tilfælde, at en Mand gaar ind paa en anden Mands Mark og tager en Hundestejle med en Ketsjer; saa kan han ikke undgå, naar den anden Mand anklager ham, at blive straffet med en Bøde af mindst 20 Kr. Det, mener jeg, er en Bøde, der ikke staar i Forhold til Forbrydelsens Natur. Det er en ganske meningsløs Straf, og den Slags Ting kan jo finde Sted, naar der kommer Ghikant mellem Naboer. Det ved jeg af egen personlig Erfaring som Sagfører; selv om det ikke gælder en Hundestejle, kan det gælde noget, der er ganske lige saa værdis-